

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.340 van 25 januari 1999
in de zaak A. 77.058/VII-16.293.**

In zake : 1. Marie-Cécile DEKEYSER,
2. Véronique MAIRIAUX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat T. DE WAELE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. GILLIAMS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Goedheidsstraat 5-7.

tussenkommende partij :

de c.v. VLABRAVER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. RYCKBOST,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 80.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marie-Cécile DEKEYSER en Véronique MAIRIAUX op 10 januari 1998 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 21 november 1997 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling houdende uitspraak over de beroepen aangetekend tegen het besluit van 29 mei 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij aan de c.v. VLABRAVER de vergunning wordt verleend om te Drogenbos, aan de Humaniteitslaan, een afvalverbrandingsinstallatie uit te baten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 september 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE WAELE, die verschijnt voor verzoekers, van Advocaten H. GILLIAMS en L. VAN BEVER, die verschijnen voor de verwerende partij, en van Advocaten D. RYCKBOST, E. RYCKBOST en M. SENELLE, die verschijnen voor de tussenkomende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. SOURBRON, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Reeds voor het indienen van de kwestieuze vergunningsaanvraag zijn de milieu-effecten van een nieuwe verbrandingsinstallatie voor het Vlaams-Brabantse afval onderzocht in een milieu-effectrapport (verder MER) van december 1990.

In dat rapport worden vier mogelijke vestigingsplaatsen onderzocht, met name Grimbergen, Kessel-Lo, Drogenbos en Schelle (provincie Antwerpen).

Op 22 maart 1994 stelt de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting een "Ontwerp van globaal concept voor de oplossing van de afvalproblematiek in Vlaams-Brabant" voor.

Dit "ontwerp van globaal concept" wordt door de Vlaamse regering principieel goedgekeurd in haar vergadering van 7 december 1994.

In de goedgekeurde conceptnota wordt een globaal beeld gegeven van de huisvuilproblematiek in de provincie Vlaams-Brabant, waarbij specifiek de nadruk wordt gelegd op het gebrek aan huisvuilverwerkingsinfrastructuur in de provincie.

Met betrekking tot de verbranding van afval wordt in de nota het volgende toekomstbeeld geschetst :

"Wanneer alle voorliggende elementen - inzonderheid het preventiebeleid - worden uitgevoerd zal dit resulteren in een vermindering van de huisvuilafvalstroom dat alsnog moet verwijderd worden.

Deze reststroom of m.a.w. wat noch kan voorkomen, hergebruikt of gerecycleerd worden, zal verbrand worden in een verbrandingsinstallatie met rookgaswassing en energie-recuperatie. Daarbij moet de beste beschikbare technologie aangewend worden om de rookgaswassing optimaal te laten werken. De vliegassen zullen gestort worden op een klasse I-stortplaats buiten Vlaams-Brabant. De bodemassen zullen gerecycleerd worden.

Na evaluatie van de effecten van het opgezette voorkomingsbeleid, het gerealiseerde beleid rond hergebruik en in functie van de voortgang in de dossiers rond de verwezenlijking van de verwerkingsinfrastructuur m.b.t. de recyclage van de afvalstoffen, zal de feitelijke dimensionering alsmede een voorstel tot inplanting worden bepaald van deze verbrandingsoven.

Deze beslissing zal genomen worden ten laatste einde 1995, in samenspraak met de betrokken gemeentebesturen, de intercommunales gelegen in Vlaams-Brabant, de provincie Vlaams-Brabant en het Vlaamse Gewest.

Op dat ogenblik moet er een duidelijk zicht zijn op de effectiviteit van de preventie en het hergebruik e.d. op de restfractie.

Dit laat toe om na te gaan bij het nemen van de beslissing rond de verbrandingsoven in hoeverre de voorkomingsmaatregelen evenals de genomen maatregelen inzake hergebruik en recyclage effectief werden ingesteld én/of wat het uiteindelijk effect ervan is.

Aan de nieuwe provincie Vlaams-Brabant zal gevraagd worden een concreet voorstel te doen van inplantingsplaats en capaciteit vóór midden 1995."

1.2. Gevolg gevend aan de inhoud van bovenvermelde conceptnota, neemt de provincieraad van Vlaams-Brabant op 27 juni 1995 een beslissing waarbij "aan de Vlaamse regering (wordt) voorgesteld om voor de te bouwen afvalverbrandingsinstallatie een capaciteit te voorzien van 260.000 ton en deze in te planten te Drogenbos op de gronden gelegen naast de steg-electriciteitscentrale, kadaster Sectie A, nrs. 17t en 138m".

1.3. Op 13 november 1995 wordt de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "VLAAMS-BRABANTSE AFVALVERWERKING EN ENERGIERECUPERATIE" (afgekort als VLABRAVER) opgericht. Deze vennootschap stelt zich luidens artikel 3 van de gecoördineerde statuten tot doel :

"- het nemen van initiatieven en het ontwikkelen van voorstellen gesitueerd binnen het kader van het door de Vlaamse Overheid goedgekeurde Afvalstoffenplan en van de besluiten van de Provincieraad van Vlaams-Brabant over het beleid inzake de afvalstoffen,

op het vlak van de eindverwerking van huishoudelijke afvalstoffen en bedrijfsafvalstoffen, die inzake aard en samenstelling vergelijkbaar zijn met de huishoudelijke afvalstoffen, welke, na preventie, redelijkerwijze niet kunnen gerecupereerd worden of niet in aanmerking komen voor materiaalrecuperatie, en de residu's welke overblijven na de eindverwerking van deze afvalstoffen;

- het opzetten van alle voorbereidende activiteiten die in eerste orde de vennoten en eventueel bijkomende vennoten de mogelijkheid moeten verlenen om op termijn te kunnen overgaan tot de bouw en de exploitatie van een nieuwe afvalverbrandingsoven met energierecuperatie in Vlaams-Brabant."

Volgens de beschikbare gegevens telt de c.v. VLABRAVER thans zes vennoten : de provincie Vlaams-Brabant, de Vlaamse Milieuholding/VLAR n.v., de OVAM, WATCO Vlaanderen, de intercommunales INTERLEUVEN en HAVILAND. In een latere fase zouden ook nog andere intercommunales en gemeenten tot de vennootschap kunnen toetreden.

1.4. Kort na de oprichting van de c.v. VLABRAVER wordt een aanvang genomen met het opstellen van het MER met het oog op het indienen van de milieuvergunningsaanvraag die heeft geleid tot het thans bestreden besluit.

Op 15 december 1995 verklaart AMINAL, cel MER, zich akkoord met het door de c.v. VLABRAVER voorgestelde college van deskundigen. Als coördinator van het college van deskundigen wordt L. VAN MIDDEL aangewezen.

De startvergadering is gehouden op 10 mei 1996.

Enkele maanden later, op 5 augustus 1996, sluit de c.v. VLABRAVER een overeenkomst met het studiebureau INTER-ECO voor het opstellen en het begeleiden van de milieuvergunningsaanvraag voor de verbrandingsoven.

1.5. Intussen werd de onteigeningsprocedure gestart voor de verwerving van de voor de verbrandingsinstallatie noodzakelijke gronden.

Bij besluit van 31 mei 1996 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling werd OVAM gemachtigd tot onteigening ten algemene nutte over te gaan van verschillende percelen gelegen op het grondgebied van de gemeente Drogenbos en van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw.

In dit besluit wordt onder meer overwogen dat "de Bestendige Deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op 15 juni 1995 de principiële beslissing genomen heeft om de site Drogenbos als de meest geschikte locatie voor de vestiging van de voor Vlaams-Brabant noodzakelijke verbrandingsinstallatie aan te bevelen en dat dit standpunt op 28 juni 1995 door de Provincieraad van Vlaams-Brabant bekrachtigd werd".

Op 8 november 1996 verklaart OVAM dat deze gronden na een eventuele onteigening, volgens een nog nader te bepalen modaliteit, ter beschikking zullen worden gesteld van de exploitant van de verbrandingsinstallatie. Volgens de tussenkomenende partij zijn de gronden voor de vestiging van de verbrandingsoven uiteindelijk in der minne verworven.

1.6. Het milieu-effectrapport wordt door de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer conform verklaard op 4 oktober 1996.

1.7. Op 13 december 1996 dient W. POOT, in zijn hoedanigheid van bestuurder van de c.v. VLABRAVER, bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een nieuwe verbrandingsinstallatie met energierecuperatie met een thermische capaciteit van 97 MW, gelegen te Drogenbos en te Sint-Pieters-Leeuw.

De vergunningsaanvraag omvat in concreto volgende onderdelen :

"- een verbrandingsoven met energierecuperatie van de niet te recupereren restfractie van niet gevaarlijke afvalstoffen, met een thermische capaciteit van 97 MW

(wat bij een gemiddelde onderste verbrandingswaarde van 11.300 kJ/kg neerkomt op 28 ton/u of ca. 207.000 ton/jaar);

- de opslag en verbranding van, met energiewinning en met terugwinning van :

- * niet gevaarlijke huishoudelijke afvalstoffen;
- * niet gevaarlijke bedrijfsafvalstoffen die vergelijkbaar zijn met huishoudelijke afvalstoffen;
- * vast, niet-risicohoudend medisch afval;
- * andere niet gevaarlijke afvalstoffen.

- een afvalwaterzuiveringsinstallatie, met inbegrip van het lozen van effluentwater voor de behandeling van huishoudelijk afvalwater met een maximumdebiet van resp. 0,5 m³/uur, 6 m³/dag en 2.200 m³/jaar;

- 6 transformatoren van resp. 2 x 300 kVA, 3 x 2.500 kVA en 1 x 25.000 kVA;

- vast opgestelde batterijen, waarvan het produkt van de capaciteit, uitgedrukt in Ah, met de klemspanning, 18.900 ah x V bedraagt;

- een al dan niet overdekte ruimte waarin 5 autovoertuigen, andere dan personenwagens, gestald worden;

- een airconditioningsinstallatie, met een totale geïnstalleerde drijfkracht van 30 kW;

- 10 compressoren, met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 253 kW;

- een opslagplaats voor samengeperste, vloeibaar gemaakte of in oplossing gehouden gassen, in verplaatsbare recipiënten, met een gezamenlijk waterinhaltsvermogen van 1.500 liter;

- opslagplaatsen van oxiderende, schadelijke, corrosieve en irriterende stoffen, met een totaal inholdsvermogen van 485.000 kg;

- een bovengrondse opslag van 20.000 l diesel;

- een opslag van 10.000 l olie, verdeeld over 25 vaten van 200 l motorolie en 25 vaten van 200 l afvalolie;

- een verdeelinstallatie bestaande uit 1 dieselpomp;

- een laboratorium waarbij geen gevaarlijke stoffen worden geloosd;

- een inrichting voor het mechanisch behandelen van metalen, met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 28,5 kW;

- vast opgestelde motoren met een nominaal vermogen van 200 kW;

- 2 stoomgeneratoren, andere dan lagedruk stoomgeneratoren, met elk een waterinhoud van 13.500 l;

- 3 stoomvaten, met inbegrip van warmtewisselaars waarvan de primaire ruimte als stoomvat wordt beschouwd, met een waterinhoud van 2 x 500 l en 1 x 44.000 l;

- 1 stoomturbine inclusief alternator met een vermogen van 25 MW".

Op de brief waarmee de vergunningsaanvraag wordt ingediend, staat vermeld dat "toelichtingen omtrent het dossier tevens bekomen (kunnen) worden bij de opsteller ervan : INTER-ECO b.v.b.a., Dhr. Luc VAN MIDDEL, Fr. Verbeekstraat 233, 3090 Overijse".

De milieuvergunningsaanvraag wordt ontvankelijk en volledig verklaard op 23 december 1996.

1.8. Op dezelfde dag wordt de minister-president van de Brusselse regering schriftelijk in kennis gesteld van de ingediende milieuvergunningsaanvraag. Deze brief, die namens de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant ondertekend is door de gemachtigde ambtenaar, luidt als volgt :

"Ik verwijst naar het samenwerkingsakkoord tussen het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest betreffende de uitwisseling van informatie over projecten met gewestgrensoverschrijdende milieueffecten.

Als bijlage gaat een exemplaar van de milieuvergunningsaanvraag ingediend door VLABRAVER C.V., Diestsesteenweg 52 te 3010 Leuven voor de exploitatie van een verbrandingsoven voor de verbranding met energierecuperatie van de niet te recupereren restfractie van niet gevaarlijke afvalstoffen met een thermische capaciteit van 97 MW.

De betreffende inrichting is M.E.R.-plichtig en de behandelingsprocedure is voorgescheven door het VLAREM, titel I. De heer Burgemeester van en te DROGENBOS is d.d. 23/12/1996 verzocht om een openbaar onderzoek te organiseren. Waarschijnlijk zal dat onderzoek plaatsvinden tijdens de maand januari, de juiste periode, die 30 dagen zal duren, kan worden medegedeeld door de heer Burgemeester van en te Drogenbos. In de procedure is ook een informatievergadering voorzien.

De uitspraak door de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant is normaal (=zonder eventueel uitstel) voorzien uiterlijk op 23/4/1997".

1.9. Op dezelfde dag wordt de burgemeester van de gemeente Drogenbos verzocht om een openbaar onderzoek te organiseren over de vergunningsaanvraag. Dit wordt uiteindelijk georganiseerd van 25 maart 1997 tot en met 24 april 1997.

Op 14 april 1997 heeft te Drogenbos een openbare informatievergadering plaatsgevonden.

1.10. Op 27 maart 1997 verstuurt de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling aan zijn Brusselse collega een brief met de volgende inhoud :

"Volgens de gegevens waarover ik beschik, werd door de Bestendige Deputatie van de provincie Vlaams Brabant aan uw regering op 23 december 1996 per aangetekend schrijven een exemplaar van de milieuvergunningsaanvraag (inclusief het milieu-effectrapport) overgemaakt. In het begeleidend schrijven werd melding gemaakt van het verzoek aan de burgemeester van Drogenbos om een openbaar onderzoek en een informatievergadering te organiseren. De juiste periode van het openbaar onderzoek zou meegedeeld worden door de burgemeester van Drogenbos.

Bij aangetekend schrijven van 24 maart 1996 werd uw regering door de gemeente Drogenbos op de hoogte gesteld van het feit dat het openbaar onderzoek loopt van 25 maart 1997 tot en met 24 april 1997 en dat de informatievergadering doorgaat op 14 april 1997 om 19u30.

Ik ben dus van mening dat voldaan werd aan de bepalingen van de artikelen 4 en 5 van het samenwerkingsakkoord. Het uitstellen van het openbaar onderzoek is derhalve niet aangewezen. Ik wil hierbij ook uw aandacht vestigen op het vierde lid van artikel 5 van het samenwerkingsakkoord dat bepaalt dat een verlenging van de duur van het openbaar onderzoek niet mogelijk is.

Indien uw regering buiten de termijn van het openbaar onderzoek nog een standpunt zou formuleren, ben ik evenwel bereid, gelet op het principe van goede nabuurschap tussen onze gewesten, om dit standpunt onmiddellijk na ontvangst aan de Bestendige Deputatie van de provincie Vlaams-Brabant over te maken en de Bestendige Deputatie te verzoeken bij de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag, indien mogelijk, uw standpunt in rekening te brengen. Hierbij wil ik er de aandacht op vestigen dat conform de bepalingen van titel I van het VLAREM de Bestendige Deputatie uiterlijk op 23 april 1997 een uitspraak moet doen over de milieuvergunningsaanvraag. Deze termijn kan met een periode van maximaal twee maanden verlengd worden. (....)".

1.11. Tijdens het openbaar onderzoek van de vergunningsaanvraag worden 1.612 petitiees, 33.712 schriftelijke en 8 mondelinge bezwaren en opmerkingen ingediend.

1.12. Met een besluit van 29 mei 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant wordt de gevraagde vergunning verleend.

Naast de toepasselijke algemene en sectorale voorwaarden van Vlarem II worden in het vergunningsbesluit de volgende bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden opgelegd :

"Artikel 1 : aspect lucht

- a) De volgende parameters dienen ter controle van de verbranding per ovenlijn continu aan de uitgang van de oven gemeten te worden : O_2 , CO en temperatuur;
- b) De volgende parameters dienen per ovenlijn continu in de schouw gemeten te worden : stof, HCl, SO_2 , NO_x , CO, O_2 , vochtgehalte, temperatuur en rookgasdebiet;
- c) De volgende parameters dienen per ovenlijn periodiek gemeten te worden in de schouw (om de 6 maanden): HF, zware metalen, gas- en dampvormige organische verbindingen;
- d) Dioxinen en furanen dienen minimum eenmaal per zes maanden en per ovenlijn gemeten te worden;
- e) Het gloeiverlies van de slakken dient om de zes maand gemeten te worden;
- f) Gedurende de eerste twaalf maanden na de in bedrijfstelling dienen de parameters vermeld onder c) en d) gemeten te worden om de twee maanden.

Artikel 2 : aspect bodem

- a) Het concept van de uit te voeren constructiewerken dient derwijze te zijn dat de grondbalans van ontgravingen en aanvullingen in evenwicht is. De verontreinigde gronden kunnen worden verwerkt op de site, en moeten geïsoleerd worden van de omgeving. Dit gedeelte van de grondwerken moet begeleid worden (ontwerp en uitvoering) door een erkend bodemsaneringsdeskundige;
- b) In het bijzonder bestek dat de aanneming van de werken zal regelen, dienen met betrekking tot het voorkomen van bodemvervuiling door bouwchemicaliën en koolwaterstoffen de nodige maatregelen te worden opgenomen.

Artikel 3 : aspect geluid

- a) Inkapselen van de ventilatoren (reductie van de geluidsbelasting binnen in het gebouw);

b) Isoleren van het aanzuig- en perskanaal (idem reductie binnen in het gebouw);
c) Aanbrengen van een geluiddemper aan de uitblaas-zijde;

d) Isoleren van de schouwmantel door gebruik te maken van een dubbelwandige constructie in staal;

Artikel 4 : aspect verkeer

a) De aanvoer van de afvalstoffen en de afvoer van de verbrandingsresten dient derwijze te worden georganiseerd dat minimum 50% (gewicht) wordt aan- en afgevoerd per schip.

b) De aanvoer met ophaalwagens uit de gemeenten van het Pajottenland moet zoveel mogelijk via N285 naar N8 via Dilbeek op Ring of naar N28 langs Halle - N203 - ring Zuid worden georganiseerd.

c) Bovengeschiedt aan het bepaalde onder b) dient de exploitant, in overleg met de betrokken gemeentebesturen, een geschikte aanvoerroute uit te stippelen. Binnen de twaalf maanden na datum van onderhavig besluit dient de vergunningverlenende overheid in kennis gesteld te worden van de resultaten van dit overleg.

Artikel 5

In de inrichting mogen uitsluitend afvalstoffen worden aanvaard die niet op een andere, hoogwaardiger wijze nuttig kunnen worden toegepast.

Onder "hoogwaardiger" wordt hier verstaan de nuttige toepassing R1 tot R8 overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Regering van 27 april 1994 houdende nadere omschrijving van de begrippen verwijdering en nuttige toepassing van afvalstoffen.

Artikel 6

De aanvaarding van niet risicohoudend medisch afval en andere niet gevaarlijke afvalstoffen is slechts toegelaten in zoverre hierdoor de verwijdering van huishoudelijke afvalstoffen niet in het gedrang wordt gebracht.

Artikel 7

De aanvaarding van andere niet gevaarlijke afvalstoffen is, per afvalsoort onderworpen aan de voorafgaandelijke goedkeuring van OVAM (afdeling Sturing Afvalstromen)".

1.13. Tegen dit besluit van de bestendige deputatie worden bij de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling 1.191 beroepen ingediend.

1.14. In het kader van de beroepsprocedure worden verschillende adviezen uitgebracht :

a. De Vlaamse Milieumaatschappij verleent op 31 juli 1997 een gunstig advies dat zowel betrekking

heeft op de lozing van afvalwater als op het aspect luchtverontreiniging.

b. De administratie gezondheidszorg, hygiëne en gezondheidsinspectie, brengt op 4 september 1997 een ongunstig advies uit. Deze ongunstige beoordeling is gesteund op overwegingen aangaande het verkeer -de aan- en afvoerwegen zouden hun maximale capaciteit bereikt hebben- en aangaande de toename van de immissies van fijn stof, cadmium, stikstofdioxide en dioxines.

c. Door AROHM, afdeling stedenbouwkundige vergunningen, wordt op 17 september 1997 een principieel gunstig advies uitgebracht. In dit advies wordt gesteld dat de inrichting volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, gelegen is in een industriegebied en dat "de oven wordt ingeplant in een grootschalige industriële omgeving met goede verkeersontsluiting".

d. AMINAL, hoofdbestuur milieuvergunningen, adviseert op 18 september 1997 om het beroepen besluit te bevestigen, mits de door de bestendige deputatie opgelegde bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden als volgt worden gewijzigd :

- de aanvoer van de afvalstoffen en de afvoer van de verbrandingsresten per schip zouden verhoogd moeten worden van 50 tot 70% van het aan- en afgevoerde gewicht;
- de na te leven emissiegrenswaarden zouden deze moeten zijn die gelden voor installaties met een nominale capaciteit van meer dan 30 ton/uur (artikel 5.2.3.3.4, § 2 van Vlarem II, dit zijn strengere grenswaarden dan de voorheen opgelegde grenswaarden).

e. Door OVAM worden in het kader van de beroepsprocedure in totaal 3 gunstige adviezen verleend,

respectievelijk op 25 juli 1997, 11 augustus 1997 en 19 augustus 1997.

In die adviezen stelt OVAM, beknopt samengevat, dat de nieuwe verbrandingsoven geen overcapaciteit zal doen ontstaan, dat het concept voldoet aan de "Best Beschikbare Techniek", dat de emissiegrenswaarden kunnen gehaald worden en dat "de keuze van de inplantingsplaats in feite buiten het beoordelingskader valt van de milieuvergunningsaanvraag" omdat de inplantingsplaats "gekozen (werd) door de provincieraad van de provincie Vlaams-Brabant dd. 27.06.1995".

f. De gewestelijke milieuvergunningscommissie verleent op 19 september 1997 een gunstig advies. In dat advies worden de wijzigingen van de bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden, voorgesteld in het advies van AMINAL, overgenomen.

De c.v. VLABRAVER werd gehoord tijdens de vergadering van de gewestelijke milieuvergunningscommissie. Bij die gelegenheid heeft de vergunningsaanvrager een toelichtende nota overhandigd die ertoe strekt de bezwaren van de beroepsindieners te weerleggen.

1.15. In de periode van 20 juni 1997 tot 14 november 1997, d.w.z. praktisch gedurende de ganse beroepsprocedure, blijkt politiek en technisch overleg te hebben plaatsgevonden tussen het Vlaamse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest over een mogelijke samenwerking met betrekking tot de verbranding van huishoudelijk afval. Dit overleg heeft blijkbaar niet geleid tot concrete resultaten.

1.16. Met een besluit van 21 november 1997 doet de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling uitspraak over de ingestelde administratieve beroepen.

In hoofddorde bevestigt dit besluit het beroepen besluit. Daarnaast worden aan het beroepen besluit een aantal wijzigingen aangebracht :

- de toegestane verwerkingscapaciteit wordt vastgesteld op 200.000 ton afvalstoffen per kalenderjaar;
- de emissiegrenswaarden worden verstrengd, in die zin dat de grenswaarden van artikel 5.2.3.3.4..2° van Vlarem II opgelegd worden, behalve wat betreft de parameter NO_x waarvoor een emissiegrenswaarde wordt vastgesteld van 70 mg/m³ uitgedrukt als NO₂.

Het beschikkend gedeelte van het besluit wordt voorafgegaan door een circa 33 pagina's bestrijkende motivering;

2. Rechtspleging

Overwegende dat de c.v. VLABRAVER, aan wie de bestreden vergunning werd verleend, met een verzoekschrift van 2 februari 1998 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat op dit verzoek kan worden ingegaan;

3. Ontvankelijkheid

Overwegende dat de tussenkomende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

4. Ten gronde : de ernst van de middelen

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten o.m. onder de voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden;

Overwegende, wat alle middelen betreft, dat bij de Raad van State tegen het bestreden besluit liefst 24 vorderingen tot schorsing zijn ingesteld, dat daarbij tientallen verschillende middelen en/of middelonderdelen, over honderden pagina's, worden opgeworpen; dat de Raad van State in een kort geding alleen kan en mag onderzoeken of die middel(onderdel)en op het eerste gezicht gegrond lijken; dat de Raad zich dan ook noodgedwongen moet beperken tot een prima facie-onderzoek van de middelen zoals ze zich in een eerste lezing tot hun essentie laten herleiden, zonder noodzakelijk ieder argument afzonderlijk te beantwoorden;

4.1.1.1. Overwegende dat het eerste middel, in zijn eerste onderdeel, de schending aanvoert van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, "daar het besluit van 27 juni 1995 van de provincieraad van Vlaams-Brabant geen feitelijke overwegingen aantoont ter rechtvaardiging van de beslissing inzake de vestigingsplaats";

4.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij terecht antwoordt dat de ingeroepen wet in deze niet toepasselijk lijkt te zijn; dat immers de "beslissing" van 27 juni 1995 van de provincieraad van Vlaams-Brabant, waarin wordt geopteerd voor de uiteindelijk gekozen vestigingsplaats, in de huidige stand van het geding niet voor komt als een beslissing zoals bedoeld in de formele motiveringswet, vermits die wet, luidens artikel 1 ervan, enkel van toepassing is op éézijdige rechtshandelingen met individuele strekking die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; dat die "beslissing" door alle partijen op het eerste gezicht terecht als een "voorstel" wordt gekwalificeerd; dat de regelgeving betreffende het verlenen van milieuvergunningen geen

dergelijk "voorstel" lijkt te kennen; dat het onderdeel niet ernstig is;

4.1.2.1. Overwegende dat het tweede onderdeel van het middel is ontleend "aan de onjuiste motivering en de schending van artikel 7, § 3, 1°, van het milieuvergunningendecreet van 28 juni 1985, daar de keuze van de vestigingsplaats niet in het MER wordt verantwoord"; dat het onderdeel als volgt wordt uitgewerkt :

"(...)

2.2. Zonder dat ook maar enig cijfermateriaal wordt gegeven i.v.m. de andere liggingen, worden in het huidige MER in een paar woorden de bevindingen tegengesproken van een MER van 1990, waarin verslag werd uitgebracht over een blijkbaar uitvoerig gevoerd onderzoek van vestigingsplaatsen in Grimbergen, Kessel-Lo, Schelle, alsmede een andere plaats in Drogenbos zelf, op 1.000 m. van de nu aanbevolen vestigingsplaats. Deze laatste ligging werd toen beschouwd als de minst geschikte onder de onderzochte vestigingsplaatsen.

Volgens het MER, zijn de twee negatieve punten i.v.m. de keuze van Drogenbos, d.w.z. enerzijds de lucht en het aantal inwoners (stadszone) en anderzijds de verkeersproblematiek, nu verdwenen. Nog steeds volgens het MER, is het eerste punt niet relevant, omdat de effecten van de bijkomende vervuiling te verwaarlozen zijn en bestaat het tweede punt niet meer, aangezien de aan- en afvoer van de restfractie via het kanaal kan gebeuren. De argumentatie van het MER op dit punt is ontoelaatbaar.

Wat de lucht betreft, is de bijkomende bron van vervuiling verre van onbelangrijk. Hieronder, bij wijze van voorbeeld enkele cijfers betreffende de bijkomende vervuiling veroorzaakt door de verbrandingsoven in de maximale impact-zone

16,11 % tot 24,17% voor HCL

7,33% tot 11,-% voor HF

26,53% tot 36,40% voor SO₂

26,7% tot 37,6% voor NO₂

(Tabel Lu.25, pag. 112 van het MER).

Wat het verkeer betreft : zelfs indien het 2de scenario dat door het MER wordt aanbevolen is weerhouden - met name het aan- en afvoeren van 70% van het afval langs het kanaal - wordt toegegeven in het MER zelf dat 'omwille van de vervoerstechnische vereisten en hoge investeringskosten (...) de mogelijkheden beperkt blijven' (MER, pt. 3.5.3., pag. 74). Volgens

Tabel 3.4. (MER pag. 75), blijven er dan niettemin 9.923 vrachtwagenritten af te leggen per jaar. Daarbij komt nog dat de aangevochten beslissing niet 70% van het verkeer - zoals voorzien in het MER-scenario - maar slechts 50% van het afval via het kanaal wil vervoeren.

De bewijsvoering vervat in het huidige MER is bijgevolg ongegrond. Ze kan trouwens niet gegrond zijn : de opstellers van het MER erkennen dit uitdrukkelijk wanneer zij schrijven dat 'de keuze van de inplantingsplaats (Drogenbos) voor het college van deskundigen een opgelegd element was' (MER punt 11.4.9., pag. 286) en dat : 'Het project-MER niet de bedoeling heeft (...) te verifiëren of de (...) gestelde beleidskeuzes verantwoord zijn ...' voor wat betreft '(...) de inplanting' (MER, pt. 11.2.2.-Deel II - Niet technische samenvatting, pag. 273). De keuze door de Provincieraad van de vestigingsplaats in Drogenbos was een louter politieke keuze waaraan de bescherming van het milieu totaal vreemd was. De politiek verantwoordelijken zijn trouwens zo eerlijk geweest dit te erkennen. Zo aarzelde de heer Jan ANTHOONS, Bestendig gedeputeerde en bestuurder van de C.V. VLABLAVER, niet te verklaren dat hij zich afvraagt waarom de Vlaamse Regering miljoenen heeft uitgegeven om economische verslagen en milieu-effect onderzoeken te laten uitvoeren waaruit telkens weer bleek dat VILVOORDE de geschikte vestigingsplaats voor de verbrandingsoven was. Aan de keuze van Drogenbos, aldus de heer ANTHOONS, die werd gemaakt om louter politieke redenen hebben alleszins geen economische of ecologische overwegingen ten grondslag gelegen.

Duidelijker kan niet : wat de bescherming van het milieu betreft, wordt de vestigingsplaats niet door het MER gerechtvaardigd, hetgeen een schending is van artikel 7§3 van het decreet van 28 juni 1985.

- 2.3. Het aangevochten besluit weerlegt dit middel en voert aan dat enerzijds het MER conform is verklaard en dat anderzijds het MER enkel tot doel heeft : 'de milieu-effecten van de aangevraagde installatie te evalueren; in dit kader moeten dan wel de uitvoerings-alternatieven (vergisting, ..., andere types ovens, ...) worden bestudeerd' (Besluit pag. 30).

De Minister begaat een dubbele rechtsdwaling. Het conform verklaren kan niet tot effect hebben een onwraakbare rechtmatigheidslabel te verschaffen. Het kan niet beletten dat de ambtenaar die tot taak had de overeenstemming

met de vereisten te verifiëren, ondanks alle zorgvuldigheid, een onregelmatigheid over het hoofd ziet. Wanneer in een beroepsschrift de aandacht van de Minister is gevestigd op een onregelmatigheid kan hij zich niet verschuilen achter de conformverklaring. Hij heeft de verplichting na te gaan of de aanklacht al dan niet gegrond is.

Door te stellen dat de enige functie van het MER erin bestaat de milieu-effecten van de geplande installatie te evalueren, negeert de Minister bovendien gewoonweg de bepalingen van artikel 7, §3, 1° van het Milieuvergunnings-decreet waardoor het motiveren van de vestigingsplaats uitdrukkelijk wordt opgelegd. Motiveren wil zeggen redenen opgeven. Krachtens deze bepaling waren de opstellers van het MER dus verplicht de redenen op te geven waarom de gekozen vestigingsplaats geschikt is vanuit het standpunt van de milieubescherming.

De keuze van de vestigingsplaats diende alleszins gerechtvaardigd te worden o.a. met betrekking tot de afstand van de voornaamste afvalproducerende centra. Immers, door artikel 5.2 van Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afval, gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG van de Raad van 18 maart 1991 wordt het principe van de nabijheid van afvalverwerkingsinrichtingen opgelegd. Dit principe wordt klaarblijkelijk door het aangevochten besluit geschonden, daar de vestigingsplaats totaal afgelegen is in het zuid-westen van de Provincie Vlaams Brabant, heel ver van de voornaamste centra waar afval wordt geproduceerd.

- 2.4. De aangevochten akte is aangetast door onjuiste motivering en schendt artikel 7, §3, 1° van het Milieuvergunningsdecreet";

Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partijen omstandig argumenteren dat het MER alle vereiste informatie bevat ter verantwoording van de vestigingsplaats van de geplande installatie, en dat de vergunning verleend werd met een correcte inschatting van de gevolgen van de exploitatie voor mens en leefmilieu;

4.1.2.2. Overwegende dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is om de volgende redenen :

4.1.2.2.1. Luidens het ingeroepen artikel 7, § 3, 1°, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (het milieuvergunningsdecreet) moet het MER o.m. een beschrijving en een verantwoording van de vestigingsplaats bevatten.

4.1.2.2.2. In het MER wordt dienaangaande gesteld :

"In december 1990 werd een MER opgesteld om de keuze te bepalen van de inplantingsplaats van de installatie (...). Eén van de onderzochte sites was gelegen te Drogenbos op ca 1000 m van de huidige inplantingsplaats. De site is in het MER niet weerhouden als keuze met de minste milieu-effecten omwille van volgende negatieve scores:

1) Lucht: het aantal beïnvloede inwoners.

Dit is mathematisch juist gezien de ligging in het stedelijk gebied.

Deze negatieve score is evenwel niet relevant wanneer de beïnvloeding op zich te verwaarlozen is.

2) Bodem/Water:

a) Algemene situering t.o.v. het landschap

Deze factor vervalt gezien de installatie thans in het landschapsbeeld komt dat reeds beïnvloed is door de elektriciteitscentrale van Drogenbos.

b) Beïnvloeding van het oppervlaktewater.

Deze factor vervalt aangezien in het huidige project geen lozing van bedrijfsafvalwater op oppervlaktewater zal optreden.

3) Verkeer: de negatieve score ingevolge het aantal vrachtwagenkilometers, de uitlaatgasemissies en de passages over filepunten vervallen omwille van de mogelijkheid om op de thans gekozen site afvalaanvoer en residuafvoer over het Kanaal te voorzien.

De huidige site te Drogenbos wordt hierdoor in vergelijking aanvaardbaar t.o.v. de beste score in het inplantings-MER van 1990 (Grimbergen)"

en :

"De keuze van de inplantingsplaats (Drogenbos) was voor het deskundigenteam tevens een opgelegd gegeven. Niettemin verwijzen we naar hoofdstuk 2.2.7. waarbij de keuze van de inplantingsplaats wordt besproken, en waaruit blijkt dat deze aanvaardbaar is".

4.1.2.2.3. Het eerstvermelde uittreksel uit het MER bevat een verantwoording van de gekozen inplantingsplaats t.o.v. een MER opgesteld in 1990,

waarin een aantal mogelijke vestigingsplaatsen met elkaar werden vergeleken.

Deze uiteenzetting lijkt op het eerste gezicht te voldoen aan de notie "verantwoording van de vestigingsplaats".

Het middelonderdeel vermengt de schending van de formele motiveringsplicht met inhoudelijke kritiek op de bedoelde verantwoording.

Mede gelet op het technisch karakter van deze kritiek leent dit onderzoek zich niet tot een onderzoek binnen de kortgedingprocedure.

4.1.2.2.4. Ook de kritiek op het tweede vermelde uittreksel van het MER kan bijgevolg prima facie niet in aanmerking genomen worden.

Bovendien blijkt in de huidige stand van het geding niet op grond van welke andere bepaling de opstellers van het MER meer moesten doen dan hetgeen zij in casu gedaan hebben.

Voornamelijk dient zich, prima facie, geen regel aan die inhoudt dat het MER alle theoretisch mogelijke vestigingsplaatsen aan een vergelijkend onderzoek moet onderwerpen.

Om dezelfde redenen dient vooralsnog aangenomen te worden dat de overweging in het bestreden besluit dat "in het kader van de milieuvergunningsaanvraag de toelaatbaarheid van een inrichting gekoppeld aan een welbepaalde vestigingsplaats wordt beoordeeld" een voldoende antwoord biedt op de bezwaren met betrekking tot het gebrek aan verantwoording van de vestigingsplaats door het MER.

De stelling van de verzoekende partijen dat onder de vereiste verantwoording moet worden verstaan dat de redenen worden opgegeven "waarom de gekozen vestigingsplaats geschikt is vanuit het standpunt van de milieubescherming", lijkt niet te kunnen gevolgd worden, omdat het desbetreffende onderzoek schijnt vervat in het onderzoek van de milieu-effecten van het project zelf,

bedoeld in artikel 7, § 3, 3°, van het milieuvergunningsdecreet;

4.2.1.1. Overwegende dat het tweede middel in zijn eerste onderdeel "onjuiste motivering" inroept en "schending van het onpartijdigheidsbeginsel, alsmede van artikel 3 van Richtlijn 85/357/EEG (lees : 85/337/EEG) van 27 juni 1985 en van artikel 7 §5 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, daar in de persoon van de deskundige die met de coördinatie van het MER is belast de vereiste waarborg van onpartijdigheid niet wordt geboden";

4.2.1.2. Overwegende dat het onderdeel niet ernstig is om volgende redenen :

4.2.1.2.1. Artikel 3 van de richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, zoals ze werd gewijzigd bij de richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997 (Publikatieblad nr. L 073 van 14 maart 1997), hierna de "MER-richtlijn", bepaalt :

"Artikel 3.

Bij de milieu-effectbeoordeling worden de directe en indirecte effecten van een project overeenkomstig de artikelen 4 tot en met 11 per geval op passende wijze geïdentificeerd, beschreven en beoordeeld op de volgende factoren:

- mens, dier en plant;
- bodem, water, lucht, klimaat en landschap;
- materiële goederen en het culturele erfgoed;
- de samenhang tussen de in eerste, tweede en derde streepje genoemde factoren".

Op het eerste gezicht, en de verzoekende partijen geven hieromtrent geen enkele uitleg, bevat deze regel helemaal niets met betrekking tot de personen belast met het opstellen van het MER en, a fortiori, niets dat tot de conclusie moet nopen dat die personen

onpartijdig moeten zijn. Hij bevat alleen regelen die betrekking hebben op de vereiste inhoud van een MER.

4.2.1.2.2. Artikel 7, § 5, van het milieuvergunnings-decreet bepaalt :

"Het milieu-effectrapport en het veiligheidsrapport worden opgesteld op initiatief en op kosten van de aanvrager, door een college van deskundigen van verschillende disciplines te bepalen door de Vlaamse Regering. Deze bepaalt eveneens de wijze waarop de door haar gekende informatie over het leefmilieu ter beschikking wordt gesteld van het college van deskundigen".

Ook deze bepaling lijkt geen onpartijdigheidsplicht in hoofde van voornoemde personen in te houden.

De enige verplichting die uit deze decreetbepaling lijkt te kunnen afgeleid worden is deze van deskundigheid.

Het middelonderdeel betwist deze deskundigheid als dusdanig niet.

4.2.1.2.3. Het onderdeel bevat ook geen enkel argument ter ondersteuning van de bewering dat in casu het "onpartijdigheidsbeginsel" zou gelden, laat staan geschonden zou zijn.

De door de verzoekende partijen aangehaalde rechtspraak en rechtsleer zijn in dit verband irrelevant en derhalve niet dienstig, vermits ze betrekking hebben op de regelgeving geldend in het Waalse Gewest, alwaar de plicht tot onafhankelijkheid is opgelegd door artikel 21 van het besluit van de Waalse Gewest-executieve van 31 oktober 1991 tot uitvoering van het decreet van 11 september 1985 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling in het Waalse Gewest;

4.2.2.1. Overwegende dat het tweede onderdeel van het middel opnieuw "onjuiste motivering" aanvoert, evenals de schending van "het onpartijdigheidsprincipe",

"daar drie bestendig gedeputeerden, die bestuurders zijn van VLABRAVER, aan het besluit hebben deelgenomen waarbij de milieuvergunning is verleend, terwijl bedoeld besluit werd genomen op basis van het verslag van de bestendig gedeputeerde die voorzitter is van de Bestuursraad van VLABRAVER, waarvan hij trouwens de belangen heeft verdedigd tijdens de informatiezittingen";

4.2.2.2. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partijen terecht antwoorden dat het bestreden besluit in de plaats is gekomen van het besluit waartegen dat onderdeel is gericht; dat de aangehaalde gebeurlijke onwettelijkheid rechtgezet lijkt te zijn door het bestreden besluit, dat genomen is na een nieuw onderzoek van de zaak; dat het middelonderdeel bijgevolg niet ontvankelijk lijkt te zijn en derhalve niet ernstig is;

4.2.3.1. Overwegende dat het derde onderdeel genomen is uit "gemis aan motivering en schending van het onpartijdigheidsprincipe daar door ambtsbekleders die bestuurders zijn bij VLABRAVER gebeurlijk deel is genomen aan het gunstig advies van OVAM";

4.2.3.2. Overwegende dat ook het derde middelonderdeel niet ernstig is, om volgende redenen :

4.2.3.2.1. De tussenkomende partij verwijst terecht naar artikel 43 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, dat OVAM uitdrukkelijk toelaat te participeren in inrichtingen voor de verwijdering of nuttige toepassing van afvalstoffen.

Artikel 20, § 4, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) bepaalt dat, wanneer een vergunningsaanvraag uitgaat van een adviesverlenende instelling of

van een onderneming waarin zij een participatie heeft, het advies van die instelling niet vereist is.

De toepasselijke regelgeving houdt dus uitdrukkelijk rekening met de mogelijkheid die zich in deze heeft voorgedaan, en laat toch nog toe dat de desbetreffende instelling in die omstandigheden advies verleent. Het weglaten ervan is enkel facultatief.

De loutere algemene bewering dat "het onpartijdigheidsbeginsel ... ook van toepassing (is) wanneer het gaat om leden van raadgevende organen" weegt prima facie niet op tegen de hierboven geschetste toepasselijke positiefrechtelijke regeling.

4.2.3.2.2. De verzoekende partijen voeren in het middelonderdeel ook nog aan dat zij dienaangaande in hun beroepschrift hadden gesteld dat het hen "niet mogelijk was geweest na te gaan of bovengenoemde ambtenaren hadden deelgenomen aan het gunstig advies dat op 14 februari 1997 door OVAM ... werd uitgebracht".

Dit lijkt niet te kunnen beschouwd worden als een bezwaar, waarop de overheid afzonderlijk moest antwoorden.

Bovendien lijkt, gelet op het onder punt 4.2.3.2.1 hierboven gestelde, het antwoord van de minister op het desbetreffende "bezwaar" niet relevant te zijn, zodat de verzoekende partijen bij dit argument geen belang lijken te hebben;

4.3.1.1. Overwegende dat het derde middel als volgt luidt :

"2.1. Eerste onderdeel ontleend aan de schending van het bepaalde in bijlage III, 1 van bovenvermelde Richtlijn en in artikel 4.1. van het MER-BESLUIT, daar in het MER geen onderzoek is uitgevoerd naar noch de CO₂-emissies uitgestoten door de verbrandingsoven noch de invloed van de uitstoot van de koeltoren van ELECTRABEL die onmiddellijk ernaast is gelegen.

2.1.1.1. CO₂ is het voornaamste eindproduct van de verbranding van organische stoffen. Het ontstaan van CO₂ door de massale verbranding van olieproducten en steenkool in de industriële landen is verantwoordelijk voor het broeikaseffect dat de geleidelijke opwarming van onze atmosfeer veroorzaakt en een bedreiging vormt voor ons klimaat en ons leefmilieu.

De Verenigde Naties beschouwen de opwarming van de atmosfeer als een van de grote kwalen die de mensheid zullen bedreigen in de loop van de volgende eeuw : 'At the nineteenth special session of the General Assembly, the international community confirmed its recognition of the problem of climate change as one of the biggest challenges facing the world in the next century'.

België heeft zich in het kader van verschillende programma's van de Verenigde Naties ertoe verbonden eerst de CO₂-emissies te stabiliseren, dan te verminderen :

- 1992 : United Nations Framework Convention on Climate Change (top van Rio);

- 1997 : Special Session of the General Assembly to Review and Appraise the Implementation of Agenda 21 (Earth Summit+5, 23-27 juni 1997, New York)

- 1997 : Conference of the Parties to the United Nations Framework Convention on Climate Change, third session (1-12 december 1997, Kyoto)

Het verbranden van honderdduizenden tonnen afval produceert minstens evenveel CO₂. Afvalverbranding draagt dus op significante wijze bij tot het produceren van een gas dat de voornaamste boosdoener is wat het broeikas-effect betreft.

In het MER staat de hoeveelheid CO₂ uitgestoten door de verbrandingsoven nergens vermeld. Het effect van de CO₂ uitstoot van de verbrandingsoven op het klimaat en het milieu wordt niet overwogen en er wordt ook niet onderzocht of het project wel past in het raam van de verplichting de CO₂-emissies op nationale schaal te verminderen, die België als lid van internationale instanties heeft aangegaan.

Doordat werd verzuimd de CO₂ emissies te onderzoeken en te vermelden, is het MER in overtreding met het MER-BESLUIT en met bovengenoemde Richtlijn.

2.1.1.2. Er is in het MER gerekend met een luchtverspreidingsmodel, die de reële situatie niet weerspiegelt. Ten zuiden van de geplande installatie staat de kerktoeren

van ELECTRABEL die constant waterdamp produceert. Hcl, HF en SO₂ zijn de stoffen, die in de halfnatte rookgaswassing moet worden geëlimineerd. De resterende stoffen die in de rookgassen worden uitgestoten zullen bij de uitgang van de schouw onderhevig zijn aan een 'tweede rookgaswassing' door de waterdamp komende van de koeltoren die onder invloed van de overheersende zuidwestenwind over de schouw van de verbrandingsoven zal geblazen worden. Derhalve zijn alle veronderstellingen van de tabellen Lu15, pag. 104 en Lu16, pag. 105 van het MER onjuist.

2.2. Tweede onderdeel ontleend aan de schending van het bepaalde in bijlage III, 4 van de bovengenoemde Richtlijn en in artikel 4 van het MER-BESLUIT, daar het MER geen onderzoek bevat van de effecten van het project op middellange en lange termijn.

Het MER-Besluit en de bovengenoemde Richtlijn leggen ook de verplichting op de directe effecten en, wanneer ze bestaan, de indirecte effecten op middellange en lange termijn te onderzoeken. Het MER volstaat ermee rekening te houden met de huidige meetwaarden van de vervuiling in de impactzones van het project. Het neemt dus de toekomstige evolutie van deze vervuiling niet in beschouwing. Het schiet bijgevolg tekort wat het onderzoeken van de effecten op middellange en lange termijn betreft en schendt hierdoor het bepaalde in voornoemde teksten.

Het aangevochten besluit geeft geen antwoord op dit bezwaar dat reeds door de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aan de Minister werd opgeworpen";

4.3.1.2. Overwegende dat de repliek van de verwerende partij aangaande het eerste onderdeel, zo kan worden samengevat :

De kritiek inzake CO₂-uitstoot mist feitelijke grondslag omdat in bijlage Re2 van het MER het gehalte van de parameter CO₂ in de rookgassen wordt vermeld.

Bovendien vereisen de artikelen 4.1. en 4.4. van het MER-besluit en de bijlagen bij de Richtlijn 85/337 van 27 juni 1985 niet dat een effect-studie wordt

verricht van de te verwachten CO₂-uitstoot (het onderzoeken van de gevolgen van de CO₂-uitstoot is een taak van een "klimaatdeskundige" die in casu niet werd aangesteld); CO₂ veroorzaakt geen water-, lucht- of bodemverontreiniging, komt niet voor op de lijst van verontreinigende stoffen van artikel 5.2.3.3.4. van Vlarem II en er werden geen milieukwaliteitsdoelstellingen voor bepaald. Kortom, CO₂ is geen stof die aanleiding geeft tot waarschijnlijk significante milieueffecten.

Inzake de kritiek op het door het MER gehanteerde luchtverspreidingsmodel stelt de verwerende partij het volgende :

- dergelijk bezwaar werd niet opgeworpen in de beroepschriften;
- zelfs indien het MER op dat vlak niet volledig correct zou zijn, kan dit niet leiden tot nietigheid van het bestreden besluit; aan de informatieve doelstelling van het MER werd immers voldaan;
- het gebruikte luchtverspreidingsmodel werd opgesteld overeenkomstig de voorschriften van Vlarem II; in casu werd het "Immissie Frequentie Distributie Model" van de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek gebruikt;

Overwegende, met betrekking tot het tweede onderdeel, dat deze partij stelt dat het MER een cumulatieve beoordeling bevat van de deposities door langdurige lage concentraties;

4.3.1.3. Overwegende dat het antwoord van de tussenkomende partij op het eerste onderdeel grotendeels overeenkomt met dat van de verwerende partij;

Overwegende dat zij, met betrekking tot het tweede onderdeel van het middel o.m. stelt :

"2.1. -De drie fasen in het MER

Er weze opgemerkt dat de milieu-effecten in het MER (blz. 70) in drie fasen beoordeeld werden (zie stuk nr. 23 van verwerende partij) :

- de fase van de bouwwerken;
- de fase van opstart- en proefdraaien;
- de continue exploitatieperiode.

Voor de continue exploitatie fase werd met de duurtijd van twintig jaar gerekend, zijnde de normale levensduur en vergunningstermijn van de installatie.

2.2. -De effecten op lange termijn en de cumulatieve effecten

Ook de effecten op de volksgezondheid werden geëvalueerd over lange termijn, zoals door tussenkomende partij aangetoond in haar argumentatie nopens het voorzorgsbeginsel (vijfde middel eerste onderdeel). Meer bepaald werd voor de gehanteerde normen rekening gehouden met een zeer ruime veiligheidsmarge omwille van de effecten op langere termijn door een continue blootstelling gedurende alle levensjaren (en dit voor alle gevoelige groepen, kinderen, bejaarden en zieken inbegrepen).

Het is duidelijk dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de cumulatieve effecten en andere verontreinigingsbronnen in de buurt. Tot de indirecte effecten rekent men :

- de depositie van stofdeeltjes uit de luchtverontreiniging;
- de invloed van grondwaterverontreiniging op oppervlaktewater;
- de invloed van de directe effecten en de deposities op de fauna en de flora en op de mens.

Al deze indirecte effecten werden uitgebreid geanalyseerd in het MER. Zie o.a. de berekening van de deposities, de invloed hiervan op de bodem, de invloed hiervan op de gezondheid door gebruik van het HESP-model, de socio - culturele en psychosomatische invloed, ...

De cumulatieve effecten werden in het MER op indirecte basis onderzocht door toetsing aan achtergrondwaarden welke de emanatie zijn van alle bestaande emissiebronnen. Deze methode beantwoordt aan de code van goede praktijk voor het opstellen van MER's in Vlaanderen.

3. Motivering

Ten onrechte beweren verzoekende partijen dat op dit bezwaar niet werd ingegaan op het bestreden besluit. Het volstaat hiervoor te verwijzen naar volgende passage van de beslissing :

'Wat de verwijzingen naar de leemten en onvolkomenheden van het MER betreft dient opgemerkt dat dit rapport overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen werd opgesteld door een college van MER-deskundigen en conform werd verklaard op 4 oktober 1996'.

Het lijkt dan ook moeilijk om voor te houden dat elke van de wetenschappelijke bevindingen nog in vraag kan gesteld worden en verwacht wordt overgedaan te worden door de Minister, zeer in het bijzonder wanneer het gaat om een uitgebreid en zeer complex dossier met een jarenlange wetenschappelijke voorbereiding die hieraan voorafgaat";

4.3.2.1. Overwegende dat artikel 4 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen (hierna het MER-besluit genoemd) bepaalt :

"Het in artikel 2 bedoelde milieu-effectrapport dient ten minste de volgende informatie te verstrekken :

1. Beschrijving van het project met in het bijzonder :
(...)
(c) een prognose van de aard en hoeveelheid van de verwachte (...) emissies (...) ten gevolge van het functioneren van het voorgenomen project.
(...)
2. In voorkomend geval een schets van de voornaamste alternatieven die de initiatiefnemer heeft laten onderzoeken, met opgave van de voornaamste motieven voor zijn keuze, in het licht van de milieueffecten.
(...)
4. Een beschrijving van de waarschijnlijk significante milieu-effecten van het voorgestelde project ten gevolge van :
 - a) Het bestaan van het project;
(...)
 - c) de lozing van verontreinigde stoffen, het ontstaan van milieuhinder en de eliminering van afvalstoffen (...)Deze beschrijving moet betrekking hebben op de directe, en in voorkomend geval op de indirecte, secundaire en cumulatieve effecten op korte, middellange en lange termijn, permanent en tijdelijk positief en negatief van het project";

Overwegende dat de ingeroepen bijlage IV bij de door de richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997 (Publikatieblad nr. L 073 van 14 maart 1997), gewijzigde MER-richtlijn, als volgt luidt :

"(Te leveren informatie) ...

1. Beschrijving van het project, met in het bijzonder :

(...)

- een prognose van de aard en hoeveelheid van de verwachte residuen en emissies (water-, lucht- en bodemverontreiniging, geluidshinder, trillingen, licht, warmte, straling, enz.) ten gevolge van het functioneren van het voorgenomen project.

(...)

2. In voorkomend geval een schets van de voornaamste alternatieven die de opdrachtgever heeft onderzocht, met opgave van de voornaamste motieven voor zijn keuze, in het licht van de milieueffecten.

(...)

4. Een beschrijving van de waarschijnlijk significante milieu-effecten van het voorgestelde project ten gevolge van :

- het bestaan van het project;

(...)

- de lozing van verontreinigde stoffen, het ontstaan van milieuhinder en de eliminering van afvalstoffen;

(...)

Deze beschrijving zou betrekking moeten hebben op de directe, en in voorkomend geval op de indirecte, secundaire en cumulatieve effecten op korte, middellange en lange termijn, permanent en tijdelijk, positief en negatief van het project";

4.3.2.2. Overwegende, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat in de bijlage Re 2 bij het MER het gehalte CO₂ in de rookgassen wordt vermeld; dat de bewering van de verzoekers dat in het MER de hoeveelheid CO₂ uitgestoten door de verbrandingsoven "nergens vermeld" wordt derhalve feitelijke grondslag lijkt te missen; dat het voor de Raad van State in een kort geding onmogelijk is te verifiëren of het gehanteerde luchtverspreidingsmodel "de reële situatie" al dan niet weerspiegelt; dat overigens niet wordt aangegeven in welk opzicht het beweerd gebrek de in het onderdeel vermelde rechtsregelen schendt; dat het onderdeel niet ernstig is;

4.3.2.3. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat het MER, waar het, voorafgaand aan het onderzoek van de verschillende relevante milieu-

effecten, handelt over het tijds kader voor de beoordeling van die effecten, onder meer vermeldt :

"Drie fasen zullen in het MER worden beoordeeld :

- a. De fase van de bouwwerken
- b. De fase van opstart en proefdraaien
- c. De continue exploitatieperiode

De effecten tijdens de eerste 2 fasen zijn tijdelijk gedurende de effectieve duurtijd van de betrokken fase.

Voor de continue exploitatiefase wordt met een duurtijd van 20 jaar gerekend, zijnde de normale levensduur en vergunningstermijn voor dit type installatie.

Dit houdt tevens in dat er een inschatting moet gemaakt worden van de verwachte randvoorwaarden waaraan het project moet getoetst worden (normen, maatschappelijke context,...)";

dat de verzoekende partijen dus ten onrechte zonder meer poneren dat het MER de toekomstige evolutie van de vervuiling "niet in beschouwing" neemt; dat de beantwoording van de desbetreffende bezwaren door het bestreden besluit niet los kan worden gezien van de omstandige motivering met betrekking tot het onderzoek van de effecten zelf; dat het middelonderdeel niet ernstig is;

4.4.1.1. Overwegende dat het vierde middel als volgt is geredigeerd :

"1. Eerste onderdeel, ontleend aan de schending van artikel 6.2 van Richtlijn 85/337/EEG en van artikel 5, §2, 10° van VLAREM I, daar de Minister nadat het besluit van de Bestendige Deputatie reeds was uitgesproken een zeer belangrijke wijziging heeft toegestaan van de in de vergunningsaanvraag vermelde cijfers met betrekking tot maximum emissies en een vergunning heeft verleend voor een verbrandingsoven met een nominale capaciteit van meer dan 30 T/u, terwijl de vergunningsaanvraag een verbrandingsoven met een nominale capaciteit van minder dan 30 T/u betrof.

1.1. Artikel 6.2 van Richtlijn 85/337/EEG van 27 juni 1985 bepaalt :

'2. De Lid-Staten zien erop toe dat :

- elke aanvraag voor een vergunning en de krachtens artikel 5 verzamelde informatie voor het publiek beschikbaar worden gesteld,

- het betrokken publiek de mogelijkheid krijgt zijn mening te geven alvorens een aanvraag wordt gemaakt met het project'.

Artikel 5, §2, van Vlarem I bepaalt :

'§2. De vergunningsaanvraag (...) dient tenminste de volgende gegevens te vermelden :
(...)

10° de aard, de maximum voorziene hoeveelheid en de fysische, chemische en toxicologische kenmerken van de als hinderlijk ingedeelde opslagplaatsen en van de grondstoffen, tussenprodukten, bijprodukten, eindprodukten, afvalstoffen en afvalwaters alsmede de geplande bestemming van de afvalstoffen en afvalwaters; de kenmerkende gegevens van de voorziene emissies, afvalstoffen en afvalwaters'.

In artikel 5.2.3.3.4. van Vlarem II worden de emissiegrenswaarden voor verbrandingsinrichting van huishoudelijk afval als volgt vastgelegd :
(zie tabel)

	verbrandingsoven met een nominale capaciteit van 3-30 T/u (in mg/N ³)	verbrandingsoven met een nominale capaciteit van meer dan 30 T/u (in mg/N ³)
Vliegassen en vaste residu's	30	10
Organische stoffen	20	10
HCl	50	10
HF	2	1
SO ₂	300	50
NO ₂	400	400
CO	100	100
Cd + TI	0,1	0,05
Hg	0,1	0,05
Zware metalen	1,5	0,5
Dioxines (PCDD en PCDF)	0,1 ng. Teq	0,1 ng. Teq

1.2. In de milieuvergunningsaanvraag van de C.V. VLABRAVER wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de geplande verbrandingsoven een nominale capaciteit zal hebben van 28 T/u. (Vergunningsaanvraag, pag. 38) en komen de vermelde maximale emissienormen exact overeen met de maximale waarden die worden aanvaard voor verbrandingsinrichtingen met een nominale capaciteit van minder dan 30 T/u.

(zie artikel 5.2.3.3.4. van Vlarem II, hierboven weergegeven).

Het begrip 'nominale capaciteit van de verbrandingsinrichting' wordt in Vlarem II omschreven (Definities afvalstoffenverwerking - hoofdstuk 5.2.):

'<<Nominale capaciteit van de verbrandingsinrichting>>: de gezamenlijke capaciteit van de ovens waaruit de verbrandingsinrichting bestaat, zoals berekend door de fabrikant en bevestigd door de exploitant, met inachtneming van in het bijzonder de verbrandingswaarde van de afvalstoffen die per uur kunnen worden verbrand'.

De nominale capaciteit van de inrichting is dus niet gelijk aan de geraamde hoeveelheid te verbranden afval, rekening houdend met de calorische waarde van het afval, maar de hoeveelheid die kan worden verbrand door de hele verbrandingsinrichting, met name de hoeveelheid waarvoor de verbrandingsinrichting technisch is aangepast.

Het blijkt duidelijk uit de beslissing van 27 mei 1997 van de bestendige deputatie dat de nominale capaciteit van de geplande inrichting 47,6 T/uur bedraagt :

'10) (...) Het MER en de milieuaanvraag hebben betrekking op de installatie van ca. 207.000 ton, d.i. 28 ton/u bij een verbrandingswaarde van 11.300 kJ/kg.

De capaciteit van een thermische installatie is inherent verbonden aan de calorische waarde van de brandstof (cfr. definitie Vlarem II).

Uit het ovendiagram van het aanbestedingsdossier blijkt dat wanneer de calorische waarde zou terugvallen op 8.400 KJ/Kg, inderdaad 47,6 ton/u en 350.000 ton/jaar zou kunnen verbrand worden. Wanneer de calorische waarde daarentegen zou toenemen tot 16.800 kJ/kg dan zou de capaciteit dalen tot 23,8 ton/u en 180.000 ton/jaar'. (Beslissing van de Bestendige Deputatie, pag. 16).

In het aangevochten besluit erkent de Minister impliciet maar duidelijk dat de nominale capaciteit van de geplande inrichting hoger is dan 30 T/uur. Na te hebben verwezen naar de omschrijving van het begrip 'nominale capaciteit' en te hebben vastgesteld dat de berekening van de capaciteit van de ovens door de fabrikant niet bij de aanvraag was gevoegd (besluit, pag. 27, laatste streepje, en 28), stelt de Minister :

'Door de aanvrager wordt eveneens duidelijk gesteld (...) dat bij verbranding van afval met een lager calorisch vermogen dan het aangenomen gemiddelde calorisch vermogen van 11.300 KJ/kg, meer dan 30 T/uur zou kunnen verbrand worden;

(...) de aanvrager heeft op de zitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie trouwens zelf verklaard dat het calorisch vermogen van het huisvuil momenteel circa 9.000 KJ/kg bedraagt'. (Aangevochten besluit, pag. 28, laatste streepje en 29).

Na te hebben vastgesteld dat de verbrandingsoven een nominale capaciteit van meer dan 30 T/uur zou hebben, heeft de Minister de emissienormen behorende bij deze categorie opgelegd. Het gaat om duidelijk strengere normen dan die vereist voor verbrandingsinrichtingen met een nominale capaciteit van minder dan 30 T/uur (zie bovengenoemd artikel 5.2.3.3.4. van Vlarem II). Deze beslissing werd genomen op basis van een verklaring van de vergunningsaanvrager voor de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie waaruit blijkt dat 'de normen voor installaties met een capaciteit van meer dan 30 T/uur haalbaar zijn, gezien deze strengere normen in het bestek zijn opgenomen' (Besluit, pag. 28).

De minister heeft rekening gehouden met deze verklaring, anders was hij verplicht de vergunning te weigeren. Hij heeft dus een vergunning verleend voor een inrichting waarvan was bewezen dat de nominale capaciteit hoger lag dan 30 T/uur, terwijl de vergunningsaanvraag betrekking had op een verbrandingsinrichting met een nominale capaciteit van minder dan 30 T/u. Na het openbaar onderzoek, heeft de Minister geoordeeld dat de maximale emissies overeenkomen met deze toegelaten voor een verbrandingsinstallatie met een capaciteit van meer dan 30 T/u., terwijl in de vergunningsaanvraag emissies werden vermeld die overeenstemmen met de maximale toegelaten emissies voor een verbrandingsinstallatie van minder dan 30 T/uur.

Deze laatste emissies zijn duidelijk veel hoger (zie tabel hierboven, art. 5.2.3.3.4. van Vlarem II). De Minister heeft bijgevolg een zeer belangrijke wijziging toegestaan van de in de vergunningsaanvraag vermelde emissie-cijfers, zonder dat de bevolking de mogelijkheid werd gegeven om de juistheid van de nieuwe cijfers te verifiëren.

Hiermee werd door de Minister artikel 5, §2, 10° van Vlarem I geschonden.

Dit is een aspect dat reeds werd benadrukt door E. LANCKSWEERDT, die de jurisprudentie van de Raad van State in dit verband als volgt samenvat :

'Artikel 5, §2, 10°, van het Vlarem I strekt er niet alleen toe de bevoegde overheid in staat te stellen de aan de exploitatie van de inrichting verbonden risico's met kennis van zaken te beoordelen, maar ook de omwonenden de

nodige informatie te verschaffen opdat zij met kennis van zaken hun bezwaren tegen de geplande inrichting zouden kunnen doen gelden. Wanneer een vergunningsaanvraag onvoldoende preciseringen omvat omtrent de juiste aard en hoeveelheden van de verschillende opgeslagen stoffen houdt zulks derhalve een schending in van voornoemde bepaling. Een onvolledigheid in de vergunningsaanvraag kan niet worden goedge- maakt door in het vergunningsbesluit, wat betreft de juiste aard en hoeveelheden van de opgeslagen stoffen, de nodige preciseringen aan te brengen in de omschrijving van het voorwerp van de vergunning. Zulks zou immers neerkomen op een uitholling van het bezwaarrecht, en bovendien kan het niet uitgesloten worden geacht dat de overheid tot een andere beoordeling zou zijn gekomen indien de omwonenden wel met kennis van zaken hun bezwaren hadden kunnen doen gelden'.

2. Tweede onderdeel ontleend aan de schending van artikel 5.2. van Richtlijn 85/337/EEG van 27 juni 1985, van artikel 7 § 3, 3° van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en van artikel 4, 1.c. van het B. Vl. Ex. van 23 maart 1989 (MER-Besluit) daar het MER een aantal essentiële elementen niet bevat, zodat het onmogelijk is na te gaan of het project voldoet aan de bepalingen van het Vlarem II.

- 2.1. Artikel 5.2. van de Richtlijn 85/337/EEG be- paalt :

'De informatie die de opdrachtgever (...) moet verstrekken, moet ten minste het volgende bevatten :

(...) de nodige gegevens om de vermoedelijke significante milieu-effecten van het project te kunnen bepalen en beoordelen'.

Artikel 7 § 3, 3° van het decreet van 28 juni 1985 bepaalt :

'Het milieu-effectenrapport zal ten minste bevatten :

(...)

3° de analyse van de weerslag van de voorge- nomen activiteiten (...) op de buurt met betrekking tot de luchtverontreiniging, de geluidshinder (...), de afvalstoffen (...) en andere hinder of ongemakken voor de mens'.

Artikel 4 van het B. Vl. Ex. van 23 maart 1989 bepaalt :

'Het in artikel 2 bedoelde milieu-effectrap- port dient ten minste de volgende informatie te verstrekken :

1. Beschrijving van het project met in het bijzonder :

c) een prognose van de aard en hoeveelheid van de verwachte (...) emissies (...) ten gevolge

van het functioneren van het voorgenomen project'.

- 2.2. Artikel 6.2. van Richtlijn 85/337/EEG verplicht de lidstaten erop toe te zien dat elke vergunningsaanvraag en elk milieu-effectenrapport voor het publiek beschikbaar worden gemaakt en dat het betrokken publiek de mogelijkheid krijgt zijn mening te geven alvorens een aanvang wordt gemaakt met het project. Dat is de reden waarom door het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunningen door Vlarem I een openbaar onderzoek is voorzien. Anderzijds, zoals eraan wordt herinnerd in de eerste overweging van Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 23 maart 1997, heeft de milieu-effectbeoordeling tot doel de bevoegde instanties passende informatie te verschaffen aan de hand waarvan zij over een bepaald project een besluit kunnen nemen met volledige kennis van zaken. Elk MER heeft dus een dubbel doel : juiste en volledige informatie verstrekken zowel aan het publiek als aan de beleidsverantwoordelijken. Daartoe dient op zijn minst alle nodige informatie te worden verstrekt die het mogelijk maakt te verifiëren of het project beantwoordt aan de eisen van de Europese en de Vlaamse reglementering, inzonderheid aan het bepaalde in artikel 5.2.3.3.4. van Vlarem II, waardoor grensemissienormen worden opgelegd, die verschillen naargelang de nominale capaciteit van de ovens. Het MER moet bijvoorbeeld klaar en duidelijk alle technische gegevens vermelden opdat enerzijds de nominale capaciteit van de ovens en anderzijds de werkelijk uitgestoten emissies kunnen worden gecontroleerd. Op elk van die twee punten zijn de gegevens vervat in het MER totaal onvoldoende en onaanvaardbaar zowel in het opzicht van de Europese Richtlijn als in dat van de Vlaamse reglementering. Wat de nominale capaciteit van de ovens betreft wordt in het MER volstaan met aan te duiden dat zij 28 T/uur bedraagt. Dit gegeven is onjuist, zoals hierboven uiteengezet in het eerste onderdeel van dit middel. Wat de emissies betreft, wordt in het MER volstaan met de aanduiding van de grenswaarden die gelden voor inrichtingen van meer dan 3 T/uur en van minder dan 30 T/uur, waarbij verder gewoon wordt gesteld dat deze waarden niet zullen worden bereikt. Deze bewering alléén is geen voldoende basis om de emissies die werkelijk door de inrichting zullen worden uitgestoten te kennen of te berekenen, aangezien het MER geen enkel gegeven daartoe

bevat. Later werden door de vergunningsaanvrager aanzienlijk lagere emissiewaarden aangegeven, zonder dat echter mogelijk was zijn aangevoerde beweringen na te gaan.

Door ze zonder meer aan te nemen en de vergunning te verlenen, heeft de Minister de bepalingen die aan dit middel ten grondslag liggen geschonden. Er kon niet besloten worden tot het verlenen van een vergunning vooraleer een nieuw MER i.v.m. de werkelijke uitstoot van de geplande verbrandingsoven nauwkeurige en controleerbare cijfers had verschaft, zodat het voor het publiek en voor de overheid mogelijk was zich van het effect van het project op het milieu te vergewissen en de naleving van artikel 5.2.3.3.4. van Vlarem II na te gaan.

Het zal natuurlijk nog steeds mogelijk zijn a posteriori controle uit te oefenen om na te gaan of de door de aangevochten akte opgelegde normen al dan niet worden nageleefd. Maar door op die wijze te handelen heeft de Minister zowel het Europese als het Vlaamse wettelijk systeem omzeild waarin het MER werd opgelegd precies om de bevolking en de overheid de gelegenheid te bieden preventieve controle uit te oefenen. De aangevochten handeling is dus kennelijk in overtreding met de bepalingen die ten grondslag liggen aan dit onderdeel van het middel";

4.4.1.2. Overwegende dat de verwerende partij als volgt antwoordt op het eerste onderdeel :

"1. Eerste onderdeel : de beweerde schending van artikel 6.2 van Richtlijn 85/337/EEG en van artikel 5, §2, 10° van Vlarem I, daar de Minister, nadat het besluit van de Bestendige Deputatie reeds was uitgesproken een zeer belangrijke wijziging zou hebben toegestaan van de in de vergunningsaanvraag vermelde cijfers.

1.1. Verzoeksters blijken er bezwaar tegen te maken dat de Minister in het bestreden besluit de gevraagde vergunning slechts toestond onder een aantal voorwaarden, die stuk voor stuk een verstrenging inhouden van de door de betrokken installatie na te leven normen.

Belangrijk in het kader van het onderzoek van dit eerste onderdeel van het vierde middel is, dat de Minister de verleende vergunning beperkte tot 200.000 ton afval per jaar (ongeacht de gemiddelde verbrandingswaarde van het verwerkte afval), en dat de vergunde installatie de (aanzienlijk strengere) normen worden opgelegd

die gelden voor een installatie die een nominale capaciteit heeft van meer dan 30 ton per uur.

- 1.2. In eerste aanleg was door de Bestendige Deputatie een milieuvergunning verleend voor een inrichting met als voorwerp 'de verbranding van niet gevaarlijke afvalstoffen met energierecuperatie met een thermische capaciteit van 97 MW'. De tekst onder het eerste gedachtenstreepje luidde als volgt :

'- een verbrandingsoven met energierecuperatie van de niet te recupereren restfractie van niet gevaarlijke afvalstoffen met een thermische capaciteit van 97 MW (wat bij een gemiddelde onderste verbrandingswaarde van 11.300 kJ/kg neerkomt op 28 ton/u of ca. 207.000 ton/jaar)'. In beroep vervangt het bestreden besluit dit eerste gedachtenstreepje door

'- een verbrandingsoven met energierecuperatie van de niet te recupereren restfractie van niet gevaarlijke afvalstoffen met een thermische capaciteit van 97 MW en een verwerkingscapaciteit op jaarbasis van maximum 200.000 ton (onafhankelijk van de onderste verbrandingswaarde)'. Bovendien wordt aan de bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden toegevoegd dat de betrokken installatie moet voldoen aan de emissiegrenswaarden voor installaties met een 'nominale capaciteit' van meer dan 30 ton per uur.

- 1.3. Verzoeksters beweren, dat de Minister niet het recht zou hebben gehad om strengere exploitatienormen op te leggen dan deze die in de vergunningsaanvraag waren voorgesteld. Deze bewering mist elke grond. Het is de taak van de Minister de emissiegrenswaarden op te leggen die volgens Vlarem II horen bij een oven met een bepaalde capaciteit.

- 1.4. De achtergrond van de beslissing van de Minister om verstrengde exploitatievoorwaarden op te leggen kan als volgt worden geschetst. Verzoeksters creëren - al dan niet bewust - een semantische verwarring tussen emissiegrenswaarden en capaciteit (de relatie tussen beide bestaat erin dat voor een bepaalde capaciteit bepaalde emissiegrenswaarden moeten worden opgelegd en nageleefd). Het gaat hier om de emissiegrenswaarden die door artikel 5.2.3.3.4. van Vlarem II worden opgelegd voor respectievelijk verbrandingsovens met een nominale capaciteit van 3-30 T/u en verbrandingsovens met een nominale capaciteit van meer dan 30 T/u).

De capaciteit (op jaarbasis dan nog) is een factor die gebruikt wordt door de indelingslijst van bijlage 1 van Vlarem I en artikel 3 van het MER-Besluit, waar het de opstelling van een MER verplicht stelt voor bepaalde inrichtingen.

Vlarem II definieert 'nominale capaciteit van de verbrandingsinrichting' als 'de gezamenlijke capaciteit van de ovens waaruit de verbrandingsinrichting bestaat, zoals berekend door de fabrikant en bevestigd door de exploitant, met inachtneming van in het bijzonder de verbrandingswaarde van de afvalstoffen die per uur kunnen worden verbrand'.

De nominale capaciteit komt overeen met de thermische capaciteit van de inrichting : dit is het produkt van de massa-capaciteit in ton per uur en de verbrandingswaarde in kiloJoule per kilogram. Bij een gegeven thermische capaciteit varieert de werkelijk verwerkte hoeveelheid (in ton per uur) omgekeerd evenredig met de verbrandingswaarde. Een hogere verbrandingswaarde resulteert in een lagere uurcapaciteit: omgekeerd zal bij een lagere verbrandingswaarde de potentiële capaciteit stijgen. Door het MER werd als referentiewaarde 11.300 kJ/Kg vooropgesteld.

Het MER gaat uit van een 'worst case scenario'-benadering, waarbij emissiegrenswaarden voor een inrichting met een capaciteit van 3-30 T/u worden gehanteerd als vergelijkingswaarden, en waarbij als methodologisch uitgangspunt wordt verondersteld dat deze emissies zullen worden bereikt, waarna dit weerlegd wordt.

Het gebruik van dergelijke referentiepunten, en van de keuze in het MER en de milieuvergunningaanvraag van 11.300 kJ/u als referentiewaarde waardoor men uitkomt op een nominale capaciteit van 28 T/u, wordt door onderzoekers voorgesteld alsof de vergunning als voorwerp zou hebben te bepalen of een oven met een capaciteit van 3-30 T/u of een oven met een capaciteit van meer dan 30 T/u vergund wordt.

- 1.5. In dit opzicht loont het de moeite de relevante passages van het bestreden besluit integraal te citeren :

'in vele beroepschriften wordt gewezen op het feit dat de nominale capaciteit van de ovens meer dan 30 ton/uur bedraagt in plaats van de in de aanvraag vermelde 28 ton/uur; de nominale capaciteit wordt gedefinieerd als de gezamenlijke capaciteit van de ovens waaruit de inrichting bestaat, zoals berekend door de fabrikant en bevestigd door de exploitant, met inachtneming van in het bijzonder de verbrandingswaarde van de afvalstoffen, uitgedrukt als de hoeveelheid afvalstoffen die per uur kunnen worden verbrand; er is geen berekening door de fabrikant bij de aanvraag gevoegd; welnu de emissienormen voor inrichtingen met een nominale capaciteit van meer dan 30 ton/uur zijn strenger dan deze met een nominale capaciteit

van 3 tot 30 ton/uur; met name gelden de volgende strengere normen voor meer dan 30 ton/uur:

-totaal stof:	10	ipv 30 mg/m ³ ;
-TOC:	10	ipv 20 mg/m ³ ;
-HCL:	10	ipv 50 mg/m ³ ;
-HF:	1	ipv 50 mg/m ³ ;
-SO ₂ :	50	ipv 2 mg/m ³ ;
-Nox:		dezelfde norm;
-Cd + TI:	0,05	ipv 0,1 mg/m ³ ;
-Hg:	0,05	ipv 0,1 mg/m ³ ;
-som van 9 zware metalen:	0,5	ipv 1,5mg/m ³ ;

onafhankelijk van de discussie of de nominale capaciteit van de bevraagde installatie al dan niet meer dan 30 ton/uur bedraagt, kunnen steeds milieuvergunningsovereenkomsten moeten opgelegd worden die haalbaar zijn met toepassing van beste beschikbare technieken (BBT);

In het MER wordt gesteld dat de emissies zeker zullen voldoen aan de normen voor capaciteiten van 3 tot 30 ton/uur en wellicht zelfs ruim onder de normen zouden kunnen liggen; rekening houdend met de omgevingssituatie en om elke betwisting inzake de van toepassing zijnde normen in relatie tot uurcapaciteiten uit te sluiten is het wenselijk de normen op te leggen die moeten gehaald worden door installaties van 30 ton/uur of meer; de aanvrager heeft op de zitting van de Gewestelijke milieuvergunningcommissie trouwens verklaard dat de normen voor installaties van meer dan 30 ton/uur haalbaar zijn, gezien deze strengere normen in het bestek zijn opgenomen; deze normen komen overeen met de normen voor installaties voor de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen, hetgeen uiteraard niet betekent dat ook andere afvalstoffen (gevaarlijk afval) dan omschreven in het voorwerp van de vergunning in de oven mogen verbrand worden;

- door de aanvrager wordt eveneens duidelijk gesteld dat de verbrandingscapaciteit begrensd is door de thermische capaciteit; dat bij verbranding van afval met een lager calorisch vermogen dan het aangenomen gemiddelde calorisch vermogen van 11.300 kJ/kg, meer dan 30 ton/uur zou kunnen verbrand worden; de calorische waarde van het afval kan variëren van 7.900 en 14.700 kJ/kg (pag. 37 van het MER); dat er een tendens is naar verhoging van de calorische waarde doordat minder inertien in het huisvuil aanwezig zullen zijn; er gebeurt anderzijds ook meer selectieve inzameling van afval met hoog calorisch vermogen; de aanvrager heeft op de zitting van de Gewestelijke Milieuvergunningcommissie trouwens zelf verklaard

- dat het calorisch vermogen van het huisvuil momenteel circa 9.000 kJ/kg bedraagt;
- de uurcapaciteit werd als volgt begroot: met een geraamde jaaraanvoer van 206.813 ton/jaar en een geraamde beschikbaarheid van 85 procent komt een uurcapaciteit van 28 ton/uur overeen; met een geraamde calorische waarde van 11.300 kJ/kg komt een af te nemen calorisch vermogen van 88 MW overeen (zie ook het ovendiagramma); uit ervaring wordt gesteld dat de oven nooit aan zijn maximaal thermisch vermogen kan werken (de doorzet door de oven wordt geregeld door stoomhoeveelheid en stoomtemperatuur); daarom wordt een factor van 10 procent bijgerekend zodat een thermisch vermogen van 97 procent wordt vooropgesteld; het is duidelijk dat enige onzekerheden bestaan bij de vaststelling van de capaciteit op deze wijze: in het kader van het Vlaamse afvalbeheer is het evenwel onmisbaar dat de verwerkingscapaciteit op jaarbasis heel duidelijk wordt vastgelegd in de milieuvergunning: de uitdrukking in thermisch vermogen van de toegelaten verwerkingscapaciteit dient bijgevolg aangevuld met een maximumcapaciteit in ton; rekening houdend met de jongste inzichten in het Vlaamse verwijderingsplan kan deze maximumcapaciteit op 200.000 ton worden vastgesteld (...)'.

1.5. Uit deze omstandige motivering blijkt duidelijk dat de Minister een aantal van de ingediende bezwaren gegrond acht, en vaststelt dat de oven in theoretisch denkbare omstandigheden een nominale capaciteit van meer dan 30 ton per uur kan hebben

Daaruit trekt de Minister de conclusie dat er aanleiding bestaat om in casu de - strengere - emissiegrenswaarden op te leggen die gelden voor een afvalverbrandingsinrichting met een capaciteit van meer dan 30 ton/uur, en eveneens om de vergunning te beperken tot het verbranden van maximaal 200.000 ton per jaar. Dit is ook logisch: een absolute begrenzing van de hoeveelheid te verbranden afval is het enige controleerbare criterium (de calorische waarde van de verbrande goederen kan immers pas na de effectieve verbranding gemeten worden).

Geheel in tegenstelling tot wat verzoeksters beweren ('De Minister heeft bijgevolg een belangrijke wijziging toegestaan van de in de vergunningsaanvraag vermelde emissie-cijfers, zonder dat de bevolking de mogelijkheid werd gegeven om de juistheid van de nieuwe cijfers te verifiëren') heeft de Minister de in de vergunningsaanvraag vermelde emissie-cijfers niet

gewijzigd, maar er enkel een andere conclusie aan verbonden dan de Bestendige Deputatie : het opleggen van strengere emissiegrenswaarden.

- 1.6. De bewering door verzoeksters dat artikel 5, §2, 10° van Vlarem I geschonden is en de verwijzing naar de samenvatting van de jurisprudentie van de Raad van State terzake, is moeilijk te begrijpen.

Het bestreden besluit maakt helemaal geen onvolledigheid van de vergunningsaanvraag goed door, voor wat betreft de juiste aard en hoeveelheden van de opgeslagen stoffen, preciseringen aan te brengen in de omschrijving van het voorwerp van de vergunning.

Het bestreden besluit beperkt er zich toe de vereiste conclusies te trekken uit de gegevens die vervat lagen in het MER, de vergunningsaanvraag en de bezwaren geuit naar aanleiding van het openbaar onderzoek.

Het feit dat de Minister, op basis van een beoordeling van de gegevens vervat in de milieuvergunningsaanvraag (waarvan het MER integraal deel uitmaakt) en van de bezwaren vervat in de beroepen, de emissiegrenswaarden aanpast, is juist het bewijs dat de omwonenden de nodige informatie werd verschaft opdat zij met kennis van zaken hun bezwaren tegen de geplande inrichting konden doen gelden, en dat de Minister die bezwaren ernstig heeft genomen. Het eerste onderdeel van het middel is dan ook niet ernstig";

Overwegende dat de repliek van deze partij op het tweede onderdeel als volgt kan worden samengevat :

De tegenpartij benadrukt dat in het MER werd uitgegaan van de meest pessimistische uitgangspunten inzake de emissies van verontreinigende stoffen.

De verzoekende partijen hebben er geen belang bij dat in het MER zou zijn uitgegaan van een minder vervuilende hypothese.

Er wordt ten slotte op gewezen dat in het bestreden besluit een maximale verwerkingscapaciteit wordt vastgesteld en de inrichting onderworpen werd aan de strengste emissiegrenswaarden die hoe dan ook zullen moeten worden nageleefd;

Overwegende dat de tussenkomende partij haar repliek op het eerste onderdeel zelf samenvat :

"Samenvattend kan men stellen dat de in het eerste onderdeel van het vierde middel aangehaalde argumenten een manifest verkeerde voorstelling van zaken inhouden, en het middel derhalve ernstig noch gegrond is, nu :

- de aanvraag en het bijgevoegde MER alle relevante gegevens bevatten terzake de ontworpen en uiteindelijk vergunde installatie en de aangevoerde afvalstoffen, overeenkomstig art. 5 par. 2, 10 van het Vlarem I, en de bezwaarrechten van de omwonenden derhalve geenszins geschaad worden
- de aanvrager terecht aangeeft dat de nominale verwerkingscapaciteit minder dan 30 ton per uur zal bedragen, gegeven de verbrandingswaarden zoals deze zich zullen voordoen
- de minister geen vergunning verleent voor een installatie met een hogere nominale capaciteit dan deze die het voorwerp uitmaakt van de aanvraag, maar in tegendeel een installatie met een lagere capaciteit (27 ipv 28 ton/uur) vergunt
- de minister weliswaar in de vergunning een significante wijziging aanbrengt aan de emissienormen, maar zulks doet binnen zijn bevoegdheid door de normen te verstrengen, niettegenstaande de vaststelling dat de nominale en de reële capaciteit van de ontworpen installatie beneden de 30/ton/uur ligt";

Overwegende dat deze partij, wat het tweede onderdeel betreft, in hoofdzaak verwijst naar haar repliek op het eerste onderdeel; dat zij in dit verband benadrukt dat de nominale capaciteit van de oven niet langer relevant is omdat in het bestreden besluit de strengste luchtemissienormen worden opgelegd;

4.4.2. Overwegende dat het eerste middelonderdeel zich binnen het raam van het kort geding niet leent tot een onderzoek en een beantwoording ervan in al zijn aspecten en facetten; dat, globaal bekeken, afgezet tegen het verweer van de verwerende en de tussenkomende partijen, de uiteenzetting van de verzoekende partijen de Raad van State er prima facie niet van overtuigt dat de ingeroepen bepalingen zijn miskend; dat het onderdeel niet ernstig voorkomt;

Overwegende dat om dezelfde redenen het tweede middelonderdeel niet ernstig is;

4.5.1. Overwegende dat het vijfde middel als volgt wordt ingeleid :

"De teksten:

Artikel 130R, alinea 2 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap bepaalt :

'2. De Gemeenschap streeft in haar milieubeleid naar een hoog niveau van bescherming, rekening houdend met de uiteenlopende situaties in de verschillende regio's van de Gemeenschap.

Haar beleid berust op het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden, en het beginsel dat de vervuiler betaalt. De eisen terzake van milieubescherming, moeten in het bepalen en uitvoeren van gemeenschapsbeleid op andere gebieden worden geïntegreerd.

(...)'.

Artikel 1.2. § 2 van het DABM bepaalt :

'§2 Op basis van een afweging van de verschillende maatschappelijke activiteiten streeft het milieubeleid naar een hoog beschermingsniveau. Het berust onder meer op het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden, het standstill-beginsel en het beginsel dat de vervuiler betaalt'';

dat de verzoekende partijen daarop drie onderdelen enten, het eerste afgeleid uit de schending van "het voorzorgsbeginsel", het tweede afgeleid uit de miskennis van "het beginsel van preventief handelen", en het derde gesteund op de schending van "het standstill-beginsel";

Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partijen de ernst van het middel betwisten;

4.5.2. Overwegende dat een eerste lezing van de ingeroepen bepalingen tot de conclusie noopt dat deze geen afdwingbare regelen inhouden, doch enkel algemene principes op het vlak van het algemeen milieubeleid

lijken te bevatten, principes die nadere uitwerking in direct afdwingbare normen behoeven; dat derhalve, daargelaten de vraag of die "beginnelsen" al dan niet miskend zijn, in de huidige stand van het geding niet blijkt dat een gebeurlijke schending ervan tot de vernietiging van de bestreden vergunning moet of zelfs kan leiden; dat het middel niet ernstig voorkomt;

5. Overwegende dat derhalve aan de desbetreffende voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2° van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de c.v. VLABRAVER in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig januari

1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was
samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.